

Василь МАХНО

ПОЕТ,
ОКЕАН
і
РИБА

Вибрані вірші
(1993–2018)

Харків
«Фоліо»
2018

* * *

сніг летить з останніх століть
і сторожа обдерта стоїть
і стинає ті голови вражі

і солодку звізду на язик
аби голос згорівши не зник
бо не вимести з горла ту сажу

чи в різдвяну сльоту на дворі
заблудились вар'яти й царі
обминаючи світ і господу

на чолі письмена на руці
на столі як свічки в молоці
божих слів нерозгадані коди

хтось вписав в цей святий циркуляр
на самітниць і кінчених лярв
на п'яниць з пролетарського кодла

тільки тягне грекinya ту нить
і століття навпіл надломить:
видно чорний квадрат й чорне коло

ліній рівні ряди голоси
хто сторожу за кого просив
відгортаючи сніг як завісу

півстоліття лежить горілиць
в головах сонми збуджених птиць
і два кола утворюють 8

самота у металі числа
мідь осіння у шкіру вросла
письмена як ікони зчорніли

але там ні шиша ні гроша
тільки дуля і «на хрен душа»
й птиці дзьобають зерно неспіле

суєта з тебе ліпить страшну
до століть прикипілу вину
дар твій вимокне ув алкоголі

апокаліпсис ствердлх осіб
аби місце ніхто не посів
ніби циркулем виріжеш в колі

* * *

І на їхні голови поклавши
сутінки із яструбиних крил.
І загорнуть лихоліття наше
в тепле листя, в золотавий пил

рибою пливи, Свідзинським; кавою
посмішку залий. І за одвірком —
за три кроки погляду лукавого
не зітреш за склом. І з нашим віком

в теплім листі порпайся. Зануриш
голову у жолоб річки. Блудять
мертві очі. І кого ти дуриш
з цеглою й підшвами на грудях?

Трубадури дудку і підсвічник
ще проп'ють у корчмі, але корчить
лихоліття лиховісну вічність,
руки заламавши в зблиску вовчім,

що на їхні голови поклавши
ніч, як черево вовчиці, — і схолоне,
зупинившись кров, але настрашиш
тих світів заюшену заслону.

Блудиш по світах, петляеш. Втечу
Риbam напитай. Втікач самітний.
І заходить тінь чиясь за плечі
й крейдою твій контур точно мітить.

* * *

Дерево в тонкій одежі світла
кола мітить. І трикутна вежа
тіла розсипається. Самітня
трійця повертається з безмежжя

лиць. Стебло втрачає здатність
мислити. Ввійти в дев'яте коло,
втримати тепло й порядок хатніх
зречень уречевлених. Навколо

золотистий сад в одній особі,
як руїна — пастирі без пастви,
пастирі, що кинуть кістку псові, —
і трикутне тіло хатня пастка.

Колом і трикутником позначиш
в череві кита міста і міти.
Риби золоті — прозорі знаки —
згадуєш число їх, щоб сивіти.

Втратиш дім тепла, зодягнеш холод,
хто куди: світильник й свічада,
пастирі і паства. Коло в коло,
голосні і приголосні саду,

тлумляться трикутних тіл ліси,
світло риб — запам'ятай їх числа
вже за склом, а дурнуваті пси
рвуть повітря, наче м'ясо. Чиста

мідь осінніх свят і куп
дерев, і куртка світла, оси.
І, загнавши пастирів у кут,
пам'ять уречевлену виносять.

* * *

батьківщина
батьківщина — се мій дідо і я
що перед Водохрещем ходимо
по оборі освячуючи
наші тяжко зароблені ним маетки

я ношу велику миску зводою
немов повний місяць не розхлюпуючи ні краплі

батьківщина — се маленька дівчинка на піщаному березі
і видно лише пташині рухи її
тіла
і вона чомусь схожа...
на мою дочку.